

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

19. prosince 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Harmonizace určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti – Směrnice 2001/29/ES – Článek 3 odst. 1 – Právo na sdělování veřejnosti – Zpřístupnění – Článek 4 – Právo na rozšiřování – Vyčerpání – Elektronické knihy – Virtuální trh s ‚použitými‘ elektronickými knihami“

Ve věci C-263/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím rechtbank Den Haag (soud v Haagu, Nizozemsko) ze dne 28. března 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 16. dubna 2018, v řízení

Nederlands Uitgeversverbond,

Groep Algemene Uitgevers

proti

Tom Kabinet Internet BV,

Tom Kabinet Holding BV,

Tom Kabinet Uitgeverij BV,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, A. Arabadžev, A. Prechal, M. Vilaras, P. G. Xuereb, L. S. Rossi a I. Jarukaitis, předsedové senátů, E. Juhász, M. Ilešič (zpravodaj), J. Malenovský, C. Lycourgos a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. dubna 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers C. A. Alberdingk Thijmem, C. F. M. de Vries a S. C. van Velzem, advocaten,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za Tom Kabinet Internet BV, Tom Kabinet Holding BV a Tom Kabinet Uitgeverij BV T. C. J. A. van Engelenem a G. C. Leander, advocaten,
- za belgickou vládu J.-C. Halleuxem a M. Jacobsem, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za dánskou vládu P. Ngo a M. S. Wolff, jakož i J. Nymann-Lindegrenem, jako zmocněnci,
- za německou vládu M. Hellmannem, U. Bartlem, J. Möllerem a T. Henzem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu A. Rubio Gonzálezem a M. A. Sampol Pucurullem, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu D. Colasem a D. Segoinem, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s F. De Lucou, avvocato dello Stato,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredem a T. Rendasem, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království S. Brandonem a Z. Lavery, jako zmocněnci, ve spolupráci s N. Saundersem, QC,
- za Evropskou komisi J. Samnadda, jakož i A. Nijenhuisem a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. září 2019,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 2, čl. 4 odst. 1 a 2 a článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Nederlands Uitgeversverbond (dále jen „NUV“) a Groep Algemene Uitgevers (dále jen „GAU“) na jedné straně a společnostmi Tom Kabinet Internet BV (dále jen „společnost Tom Kabinet“), Tom Kabinet Holding BV a Tom Kabinet Uitgeverij BV na straně druhé ohledně poskytování on-line služby spočívající ve virtuálním trhu s „použitými“ elektronickými knihami.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 Smlouvu WIPO o právu autorském (dále jen „WCT“), která byla schválena jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. 2000, L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208) a ve vztahu k Evropské unii vstoupila v platnost dne 14. března 2010 (Úř. věst. 2010, L 32, s. 1).

- 4 Článek 6 WCT, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, v odstavci 1 stanoví:

„Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k zpřístupnění originálu nebo rozmnoženin svých děl veřejnosti prodejem nebo jiným převodem vlastnictví.“

- 5 Článek 8 této Smlouvy, nadepsaný „Právo na sdělování veřejnosti“, stanoví:

„Bez újmy práv podle čl. 11 odst. 1 bodu ii), čl. 11bis odst. 1 bodů i) a ii), čl. 11ter odst. 1 bodu ii), čl. 14 odst. 1 bodu ii) a čl. 14bis odst. 1 Bernské úmluvy, mají autoři literárních a uměleckých děl výlučné právo udílet svolení k jakémukoli sdělování svých děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky, včetně zpřístupňování svých děl veřejnosti takovým způsobem, že každý může mít přístup k těmto dílům na místě a v čase podle své individuální volby.“

- 6 Na diplomatické konferenci dne 20. prosince 1996 byla přijata dohodnutá prohlášení týkající se WCT (dále jen „dohodnutá prohlášení“).

- 7 Dohodnutá prohlášení k článkům 6 a 7 uvedené smlouvy zní takto:

„Výrazy ‚rozmnoženiny‘ a ‚originál a rozmnoženiny‘, použité v uvedených člancích jako předměty práva na rozšiřování a práva na pronájem podle zmíněných článků, se vztahují výlučně na trvalé rozmnoženiny, které lze uvádět do oběhu jako hmotné předměty.“

Unijní právo

Směrnice 2001/29

- 8 V bodech 2, 4, 5, 9, 10, 15, 23 až 25, 28 a 29 odůvodnění směrnice 2001/29 je uvedeno:

„(2) Evropská rada, která se sešla na Korfu ve dnech 24. a 25. června 1994, zdůraznila potřebu vytvoření obecného a pružného právního rámce na úrovni Společenství za účelem podpory rozvoje informační společnosti v Evropě. Tato skutečnost vyžaduje, mimo jiné, existenci vnitřního trhu pro nové výrobky a služby. Důležité právní předpisy Společenství k zajištění takového právního rámce již byly nebo v brzké době budou přijaty. Autorské právo a práva s ním související hrají v této souvislosti důležitou úlohu, jelikož ochraňují a podporují vývoj a uvádění nových výrobků a služeb na trh a také vytváření a využívání jejich tvůrčího obsahu.

[...]

(4) Větší právní jistota a vysoká úroveň ochrany duševního vlastnictví poskytovaná harmonizovaným právním rámcem týkajícím se autorského práva a práv s ním souvisejících podpoří podstatné investice do tvůrčí a inovační činnosti včetně síťové infrastruktury a povede tím k růstu a vyšší konkurenceschopnosti evropského průmyslu, a to jak v oblasti obsahu a informačních technologií, tak obecněji v široké škále průmyslových a kulturních odvětví. Tato skutečnost zajistí zaměstnanost a podpoří vytváření nových pracovních míst.

(5) Technologický rozvoj znásobil a zpestřil možnosti tvorby, výroby a využívání. I když není třeba nových způsobů pojetí ochrany duševního vlastnictví, je třeba přizpůsobit a doplnit současné právní předpisy týkající se autorského práva a práv s ním souvisejících tak, aby vhodně reagovaly na hospodářské skutečnosti, například na nové způsoby využívání.

[...]

- (9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvořiny zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.
- (10) Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu, stejně jako výrobci, mají-li tuto činnost financovat. Investice vyžadovaná[é] na produkci výrobků, jako jsou zvukové záznamy, filmy nebo multimediální výrobky, a služeb, jako jsou služby na požádání, jsou značné. Odpovídající právní ochrana [práv] duševního vlastnictví je nezbytná pro zajištění dostupnosti takové odměny a pro možnost uspokojivé návratnosti takové investice.

[...]

- (15) Diplomatická konference konaná pod záštitou Světové organizace pro duševní vlastnictví (WIPO) v prosinci roku 1996 vedla k přijetí dvou nových smluv, „Smlouvy WIPO o autorském právu“ a „Smlouvy WIPO o výkonech výkonných umělců a zvukových záznamech“, které se zabývají ochranou autorů a ochranou výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů. [...] Tato směrnice rovněž slouží k provádění mnoha nových mezinárodních závazků.

[...]

- (23) Tato směrnice by měla pokračovat v harmonizaci práva autora na sdělování veřejnosti. Tímto právem by se v širokém smyslu mělo rozumět veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází. Toto právo by mělo zahrnovat jakékoli sdělování nebo přenos [jakýkoli přenos nebo další přenos] díla pro veřejnost po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání. Toto právo by nemělo zahrnovat žádné jiné úkony.
- (24) Je třeba, aby právo na zpřístupnění předmětů ochrany uvedených v čl. 3 odst. 2 veřejnosti bylo chápáno tak, že zahrnuje veškeré úkony zpřístupňování takových předmětů ochrany veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého úkon zpřístupňování vychází, a že nezahrnuje žádné jiné úkony.
- (25) Právní nejistota týkající se povahy a úrovně ochrany úkonů spojených s přenosem děl chráněných autorským právem a předmětů ochrany chráněných právy s ním souvisejícími, prováděným na požádání prostřednictvím sítě, by měla být vyřešena zavedením harmonizované ochrany na úrovni Společenství. Je třeba vysvětlit, že všichni nositelé práv uznání [přiznaných] touto směrnicí by měli mít výlučné právo na zpřístupňování děl chráněných autorským právem nebo jakýchkoli jiných předmětů ochrany prostřednictvím interaktivního přenosu na požádání veřejnosti. Takové interaktivní přenosy na požádání se vyznačují tím, že veřejnost má k takovým přenosům přístup z místa a v době, které si zvolí.

[...]

- (28) Ochrana autorského práva podle této směrnice zahrnuje výlučné právo na kontrolu distribuce díla, které je součástí hmotného předmětu. Prvním prodejem originálu díla nebo jeho rozmnoženin nositelem autorského práva ve Společenství nebo s jeho souhlasem je vyčerpáno právo na kontrolu dalšího prodeje tohoto předmětu ve Společenství. Toto právo by nemělo být vyčerpáno ve vztahu k originálu díla nebo k jeho rozmnoženinám prodaným nositelem autorského práva nebo s jeho souhlasem mimo Společenství. Práva na pronájem a půjčování pro autory byla stanovena ve směrnici [Rady] 92/100/EHS [ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících

s autorským právem (Úř. věst. 1992, L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120)]. Právem na rozšiřování stanoveným v této směrnici nejsou dotčena ustanovení týkající se práv na pronájem a půjčování uvedená v kapitole I výše uvedené směrnice.

(29) Otázka vyčerpání nevystává v případě služeb, a zejména v případě služeb on-line. Tato skutečnost se rovněž týká hmotné rozmnoženiny díla nebo jiného předmětu ochrany vyrobeného [pořízené] uživatelem takové služby se souhlasem nositele autorského práva. Otázka vyčerpání proto nevystává ani v případě pronájmu a půjčování originálu a rozmnoženin děl nebo jiných předmětů ochrany, které jsou svou povahou službami. Na rozdíl od CD-ROM nebo CD-I, kde je duševní vlastnictví součástí nosiče, jmenovitě položky zboží [který je zbožím], je ve skutečnosti každá on-line služba úkonem, který by měl podléhat schválení, pokud tak autorské právo nebo právo s ním související stanoví.“

9 Článek 2 směrnice 2001/29, nadepsaný „Právo na rozmnožování“, stanoví:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

[...]“

10 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Právo na sdělování děl veřejnosti a právo na zpřístupnění jiných předmětů ochrany veřejnosti“, v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

[...]

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

11 Článek 4 uvedené směrnice, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, zní takto:

„1. Členské státy stanoví pro autory u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem.

2. Právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla ve Společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu ve Společenství uskutečněn nositelem práv nebo s jeho souhlasem.“

12 Článek 5 směrnice 2001/29, nadepsaný „Výjimky a omezení“, v odstavci 1 uvádí:

„Dočasné úkony rozmnožení uvedené v článku 2, které jsou krátkodobé nebo příležitostné a tvoří nedílnou a podstatnou část technologického procesu a jejichž výhradním účelem je umožnit:

a) přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo

b) oprávněné užití

díla nebo jiného předmětu ochrany a které nemají žádný samostatný hospodářský význam, jsou vyloučeny z práva na rozmnožování stanoveného v článku 2.“

Směrnice 2009/24/ES

- 13 Článek 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/24/ES ze dne 23. dubna 2009 o právní ochraně počítačových programů (Úř. věst. 2009, L 111, s. 16), nadepsaný „Úkony podléhající omezení“, stanoví:

„1. S výhradou ustanovení článků 5 a 6 zahrnují výlučná práva nositele práv ve smyslu článku 2 právo činit sám a právo udělovat svolení jinému k

[...]

c) jakékoliv formě veřejného šíření [rozšiřování], včetně pronájmu, jehož předmětem je původní počítačový program nebo jeho rozmnoženiny.

2. První prodej rozmnoženiny počítačového programu ve Společenství provedený nositelem práv nebo s jeho svolením je vyčerpáním práva na šíření [rozšiřování] této rozmnoženiny v rámci Společenství s výjimkou práva na kontrolu dalšího pronájmu počítačového programu nebo jeho rozmnoženin.“

Nizozemské právo

- 14 Článek 1 Auteurswet (zákon o autorském právu) ze dne 23. září 1912, ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o autorském právu“), stanoví:

„Autorské právo je s výhradou zákonných omezení výlučným právem autora literárního, vědeckého nebo uměleckého díla nebo jeho právních nástupců ke sdělování a rozmnožování tohoto díla.“

- 15 Článek 12 odst. 1 zákona o autorském právu stanoví:

„Sdělením literárního, vědeckého nebo uměleckého díla veřejnosti se rozumí:

1°. sdělení rozmnoženiny celého díla nebo jeho části veřejnosti;

[...]“

- 16 Článek 12b tohoto zákona zní takto:

„Byla-li rozmnoženina literárního, vědeckého nebo uměleckého díla poprvé uvedena na trh převodem vlastnického práva v některém z členských států Evropské unie nebo ve státě, který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, svým autorem nebo jeho právním nástupcem nebo s jeho souhlasem, nepředstavuje uvedení této rozmnoženiny na trh jiným způsobem, s výjimkou nájmu nebo půjčky, porušení autorského práva.“

- 17 Článek 13 uvedeného zákona stanoví:

„Rozmnožováním literárního, vědeckého nebo uměleckého díla se rozumí překlad, hudební skladba, filmová nahrávka nebo divadelní adaptace a v obecné rovině každá úprava nebo rozmnožení vcelku nebo po částech v pozměněné podobě, které nelze považovat za původní dílo.“

18 V článku 13a téhož zákona je uvedeno:

„Za úkony rozmnožení literárního, vědeckého nebo uměleckého díla se nepovažují dočasné úkony rozmnožení, které jsou krátkodobé nebo příležitostné, tvoří nedílnou a podstatnou část technologického procesu a jejich výhradním účelem je umožnit:

- a) přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo
- b) oprávněné užití

díla a které nemají žádný samostatný hospodářský význam.“

19 Článek 16b odst. 1 zákona o autorském právu stanoví:

„Za porušení autorského práva k literárnímu, vědeckému nebo uměleckému dílu se nepovažuje rozmnožení, které se omezuje na několik rozmnoženin a slouží výhradně pro praxi, studium nebo užití ze strany fyzické osoby, která rozmnožení provede mimo rámec jakýchkoliv přímých či nepřímých obchodních zájmů, nebo si jej objedná pouze pro vlastní potřeby.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 20 Několik vydavatelů pověřilo sdružení NUV a GAU, která se zabývají ochranou zájmů nizozemských vydavatelů, aby zajistili ochranu a dodržování autorských práv, která jim udělili nositelé těchto práv prostřednictvím výhradních licencí.
- 21 Společnost Tom Kabinet Holding je jediným akcionářem společnosti Tom Kabinet Uitgeverij, která vydává knihy, elektronické knihy a databáze, a společnosti Tom Kabinet. Posledně uvedená společnost spravuje internetové stránky, na kterých dne 24. června 2014 začala nabízet on-line službu spočívající ve virtuálním trhu s „použitými“ elektronickými knihami.
- 22 Dne 1. července 2014 podala sdružení NUV a GAU na základě zákona o autorském právu proti společnostem Tom Kabinet, Tom Kabinet Holding a Tom Kabinet Uitgeverij návrh u soudce rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních, který se týkal této on-line služby. Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) jejich návrh zamítl, jelikož měl za to, že existence porušení autorského práva není *prima facie* dostatečně pravděpodobná.
- 23 Sdružení NUV a GAU podala proti tomuto rozhodnutí odvolání u Gerechtshof te Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu, Nizozemsko), který v rozsudku ze dne 20. ledna 2015 uvedené rozhodnutí potvrdil a současně společnosti Tom Kabinet zakázal nabízet on-line službu umožňující prodej protiprávně stažených elektronických knih. Kasační opravný prostředek proti tomuto rozsudku nebyl podán.
- 24 Od 8. června 2015 společnost Tom Kabinet dosud nabízené služby pozměnila a nahradila je tzv. „*Toms Leesclub*“ (Tomův čtenářský klub, dále jen „čtenářský klub“), v jehož rámci vystupuje společnost Tom Kabinet jako obchodník s elektronickými knihami. Čtenářský klub svým členům po zaplacení určité finanční částky nabízí „použité“ elektronické knihy, které zakoupila společnost Tom Kabinet nebo které této společnosti bezplatně věnovali členové tohoto klubu. V posledně uvedeném případě musí členové klubu poskytnout odkaz ke stažení předmětné knihy a prohlásit, že si neponechali její rozmnoženinu. Společnost Tom Kabinet následně elektronickou knihu stáhne z internetových stránek obchodníka a umístí na ni vlastní digitální vodoznak, který potvrzuje, že se jedná o legálně pořízenou rozmnoženinu.

- 25 Původně bylo možné elektronické knihy dostupné ve čtenářském klubu koupit za pevně stanovenou cenu 1,75 eura za jednu elektronickou knihu. Po zaplacení si dotýčný člen mohl elektronickou knihu stáhnout z internetových stránek společnosti Tom Kabinet a následně ji této společnosti znovu prodat. Za členství ve čtenářském klubu platil každý člen měsíční příspěvek ve výši 3,99 eura. Za každou elektronickou knihu, kterou člen bezplatně poskytl, mu byla z příspěvku na další měsíc odečtena částka ve výši 0,99 eura.
- 26 Od 18. listopadu 2015 již platba měsíčního příspěvku není podmínkou členství ve čtenářském klubu. Cena každé elektronické knihy je od té doby stanovena na 2 eura. Členové čtenářského klubu rovněž potřebují k nákupu elektronické knihy v rámci čtenářského klubu „kredit“, který lze získat tak, že tomuto klubu poskytnou za úplatu nebo bezplatně elektronickou knihu. Kredit si lze rovněž zakoupit při objednávce.
- 27 Sdružení NUV a GAU podala u rechtbank Den Haag (soud v Haagu, Nizozemsko) žalobu, kterou se domáhala, aby bylo společnostem Tom Kabinet, Tom Kabinet Holding a Tom Kabinet Uitgeverij pod hrozbou uložení pokuty zakázáno porušovat autorská práva jejich členů tím, že zpřístupňují nebo rozmnožují elektronické knihy. Tato sdružení se zejména domnívají, že společnost Tom Kabinet se v rámci čtenářského klubu dopouští nepovoleného sdělování elektronických knih veřejnosti.
- 28 Předkládající soud v mezitímním rozsudku ze dne 12. července 2017 konstatoval, že dotčené elektronické knihy musí být kvalifikovány jako díla ve smyslu směrnice 2001/29 a že nabídka společnosti Tom Kabinet za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, nepředstavuje sdělování těchto děl veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice.
- 29 Předkládající soud nicméně uvedl, že není zřejmé, jak je třeba odpovědět na otázky, zda zpřístupnění elektronické knihy na dálku k časově neomezenému užívání prostřednictvím stažení a za úplatu může představovat rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, a zda tudíž může být právo na rozšiřování vyčerpáno ve smyslu čl. 4 odst. 2 této směrnice. Rovněž si klade otázku, zda se nositel autorského práva může v případě dalšího prodeje elektronické knihy na základě článku 2 uvedené směrnice bránit proti úkonům rozmnožování, které jsou nezbytné pro oprávněný přenos rozmnoženiny, u níž je právo na rozšiřování případně vyčerpáno, mezi následnými nabyvateli. Odpověď na tuto otázku podle předkládajícího soudu neplyne ani z judikatury Soudního dvora.
- 30 Za těchto podmínek se rechtbank Den Haag (soud v Haagu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je třeba vykládat čl. 4 odst. 1 směrnice [2001/29] v tom smyslu, že se slovním spojením ‚u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin [...] jak[á]koliv form[a] veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem‘ ve smyslu tohoto ustanovení rozumí také zpřístupnění elektronických knih (tedy digitálních rozmnoženin knih chráněných autorským právem) na dálku k časově neomezenému užívání prostřednictvím stažení, a to za úplatu, z níž má nositel autorského práva obdržet odměnu odpovídající ekonomické hodnotě rozmnoženiny díla, jež mu patří?
- 2) V případě, že odpověď na první otázku bude kladná, je právo na rozšiřování originálu nebo rozmnoženin díla v Unii ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice [2001/29] vyčerpáno tím, že první prodej nebo jiný převod tohoto předmětu – pod nímž je zde nutno chápat zpřístupnění elektronických knih (tedy digitálních rozmnoženin knih chráněných autorským právem) na dálku k časově neomezenému užívání prostřednictvím stažení, a to za úplatu, z níž má nositel autorského práva obdržet odměnu odpovídající ekonomické hodnotě rozmnoženiny díla, jež mu patří – v Unii provede nositel práva nebo že se tento prodej či převod uskuteční s jeho souhlasem?

- 3) Je třeba vykládat článek 2 směrnice [2001/29] v tom smyslu, že převod legálně pořízené rozmnoženiny, u které bylo vyčerpáno právo na rozšiřování, mezi následnými nabyvateli zakládá svolení k rozmnožování podle tohoto článku, je-li toto rozmnožování nezbytné pro legální užívání uvedené rozmnoženiny, a pokud ano, jaké podmínky v tomto ohledu případně platí?
- 4) Je třeba vykládat článek 5 směrnice [2001/29] v tom smyslu, že nositel autorského práva již nemůže bránit rozmnožování legálně pořízené rozmnoženiny, u které bylo vyčerpáno právo na rozšiřování, nezbytnému pro převod mezi následnými nabyvateli, a pokud ano, jaké podmínky v tomto ohledu případně platí?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 31 Úvodem je třeba připomenout, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, který mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny. Úkolem Soudního dvora je totiž vyložit všechna ustanovení unijního práva, která vnitrostátní soudy potřebují pro rozhodnutí o sporech, které projednávají, i když tato ustanovení nejsou výslovně zmíněna v otázkách položených těmito soudy Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 13. září 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, bod 33 a citovaná judikatura).
- 32 Za tímto účelem může Soudní dvůr ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména pak z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžit ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu v původním řízení třeba vyložit (rozsudek ze dne 13. září 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, bod 34 a citovaná judikatura).
- 33 Ačkoliv se v projednávaném případě předkládající soud Soudního dvora v rámci první otázky v podstatě táže, zda pod slovní spojení „u originálů [...] děl [autorů] nebo jejich rozmnoženin [...] jak[á]koliv form[a] veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem“ uvedené v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 spadá „zpřístupnění elektronických knih [...] na dálku k časově neomezenému užívání prostřednictvím stažení, a to za úplatu“, z odůvodnění předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v rámci sporu probíhajícího před uvedeným soudem vyvstává otázka, zda poskytnutí elektronické knihy k trvalému užívání prostřednictvím stažení představuje rozšiřování ve smyslu tohoto čl. 4 odst. 1, nebo zda takové poskytování spadá pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice. Podstata této otázky ve sporu v původním řízení spočívá v tom, zda se na takové poskytování vztahuje pravidlo vyčerpání práva na rozšiřování stanovené v čl. 4 odst. 2 uvedené směrnice, nebo zda se na něj naopak toto pravidlo neuplatní, jak je to výslovně uvedeno v čl. 3 odst. 3 téže směrnice v souvislosti s právem na sdělování veřejnosti.
- 34 S ohledem na tyto úvahy je třeba první položenou otázku přeformulovat v tom smyslu, že podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda poskytnutí elektronické knihy k trvalému užívání prostřednictvím stažení spadá pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, nebo pod pojem „veřejné rozšiřování“ uvedený v čl. 4 odst. 1 této směrnice.
- 35 Jak vyplývá z čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, autoři mají výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení svých děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění svých děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

- 36 Pokud jde o čl. 4 odst. 1 této směrnice, ten stanoví, že autoři mají u originálů svých děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem, přičemž toto právo se podle čl. 4 odst. 2 uvedené směrnice vyčerpá v případě, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví originálu díla nebo jeho rozmnoženiny v Unii skutečně nositelem práv nebo s jeho souhlasem.
- 37 Z těchto ustanovení, ani z žádného jiného ustanovení směrnice 2001/29 nelze pouze s ohledem na jejich znění seznat, zda poskytnutí elektronické knihy k trvalému užívání prostřednictvím stažení představuje sdělování veřejnosti, a konkrétně zpřístupnění díla veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí, nebo rozšiřování ve smyslu této směrnice.
- 38 Podle ustálené judikatury platí, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext, cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí, a případně i historii jeho vzniku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. prosince 2017, *Acacia a D' Amato*, C-397/16 a C-435/16, EU:C:2017:992, bod 31, jakož i ze dne 10. prosince 2018, *Wightman a další*, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 47 a citovaná judikatura). Předpisy unijního práva kromě toho musí být vykládány v největším možném rozsahu ve světle mezinárodního práva, zejména týkají-li se takové předpisy provádění mezinárodní dohody uzavřené Unií (rozsudky ze dne 7. prosince 2006, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 35; ze dne 13. května 2015, *Dimensione Direct Sales a Labianca*, C-516/13, EU:C:2015:315, bod 23, jakož i ze dne 19. prosince 2018, *Syed*, C-572/17, EU:C:2018:1033, bod 20 a citovaná judikatura).
- 39 Zaprvé je třeba uvést, že jak plyne z bodu 15 odůvodnění směrnice 2001/29, tato směrnice slouží zejména k provádění některých závazků, které má Unie na základě WCT. Z toho vyplývá, že pojem „sdělování veřejnosti“ uvedený v čl. 3 odst. 1 zmíněné směrnice a pojem „veřejné rozšiřování“ uvedený v čl. 4 odst. 1 této směrnice musí být v největším možném rozsahu vykládány v souladu s definicemi, které jsou uvedeny v článku 8 a v čl. 6 odst. 1 WCT (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. dubna 2008, *Peek & Cloppenburg*, C-456/06, EU:C:2008:232, bod 31, jakož i ze dne 19. prosince 2018, *Syed*, C-572/17, EU:C:2018:1033, bod 21 a citovaná judikatura).
- 40 Článek 6 odst. 1 WCT v tomto ohledu vymezuje právo na rozšiřování jako výlučné právo autorů udílet svolení k zpřístupnění originálu nebo rozmnoženin svých děl veřejnosti prodejem nebo jiným převodem vlastnictví. Ze samotného znění dohodnutých prohlášení k článkům 6 a 7 WCT přitom vyplývá, že „[v]ýrazy ‚rozmnoženiny‘ a ‚originál a rozmnoženiny‘, použité v uvedených člancích jako předměty práva na rozšiřování a práva na pronájem podle zmíněných článků, se vztahují výlučně na trvalé rozmnoženiny, které lze uvádět do oběhu jako hmotné předměty“, takže uvedený čl. 6 odst. 1 se nemůže vztahovat na rozšiřování takových nehmotných děl, jako jsou elektronické knihy.
- 41 Důvodová zpráva k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti ze dne 10. prosince 1997 [COM(97) 628 final, dále jen „návrh směrnice“], ze kterého směrnice 2001/29 vzešla, tomuto ustanovení odpovídá. Je v ní totiž uvedeno, že slovní spojení „včetně zpřístupňování [...] děl [autorů] veřejnosti takovým způsobem, že každý může mít přístup k těmto dílům na místě a v čase podle své individuální volby“ obsažené v článku 8 WCT, které bylo v podstatě převzato do čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice, odráží návrh, který v tomto směru učinilo Evropské společenství a jeho členské státy v průběhu jednání, a týká se „interaktivních činností“.
- 42 Zadruhé v téže důvodové zprávě k návrhu směrnice Evropská komise rovněž zdůraznila, že tento návrh „představuje příležitost pro důslednou harmonizaci elektronického a hmotného rozšiřování chráněného obsahu a pro jejich jednoznačné odlišení“.

- 43 Komise v této souvislosti uvedla, že interaktivní přenos na požádání je novou formou využívání duševního vlastnictví, ve vztahu k níž mají členské státy za to, že se na ni musí vztahovat právo kontroly sdělování veřejnosti s tím, že existuje všeobecná shoda, že právo na rozšiřování, které se vztahuje výlučně na rozšiřování hmotných rozmnoženin, se na takový přenos neuplatní.
- 44 Komise v uvedené zprávě dodala, že výraz „sdělování díla veřejnosti“ se vztahuje na interaktivní přenosy na požádání a v této souvislosti potvrdila, že právo na sdělování veřejnosti je relevantní i tehdy, pokud několik nepropojených osob, které jsou členy veřejnosti, může mít z různých míst a v různém čase individuální přístup k dílu dostupnému pro veřejnost na internetových stránkách, přičemž upřesnila, že se toto právo vztahuje na jakékoliv sdělování „s výjimkou rozšiřování hmotných rozmnoženin“, jelikož na hmotné rozmnoženiny, které lze uvádět do oběhu jako hmotné předměty, se uplatní právo na rozšiřování.
- 45 Z téže důvodové zprávy v této souvislosti vyplývá, že návrh směrnice vycházel ze snahy zajistit, aby jakékoliv sdělování díla veřejnosti s výjimkou rozšiřování jeho hmotných rozmnoženin nespadlo pod pojem „veřejné rozšiřování“ uvedený v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, nýbrž pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice.
- 46 Zatřetí je třeba uvést, že tento výklad potvrzuje i cíl této směrnice, jak je uveden v její preambuli, a kontext čl. 3 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice.
- 47 Z bodů 2 a 5 odůvodnění směrnice 2001/29 totiž vyplývá, že cílem této směrnice je vytvořit obecný a pružný právní rámec na unijní úrovni za účelem podpory rozvoje informační společnosti a přizpůsobit a doplnit současné právní předpisy týkající se autorského práva a práv s ním souvisejících tak, aby zohlednily technologický rozvoj, který přinesl nové způsoby využívání chráněných děl (rozsudek ze dne 24. listopadu 2011, *Circul Globus București*, C-283/10, EU:C:2011:772, bod 38).
- 48 Z bodů 4, 9 a 10 odůvodnění uvedené směrnice kromě toho plyne, že jejím hlavním cílem je zavedení vysoké úrovně ochrany autorů, která jim umožní obdržet odpovídající odměnu za užívání jejich děl, zejména při jejich sdělování veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. listopadu 2015, *SBS Belgium*, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 14 a citovaná judikatura).
- 49 Má-li být tohoto cíle dosaženo, pojem „sdělování veřejnosti“ musí být – jak je to zdůrazněno v bodě 23 odůvodnění směrnice 2001/29 – vykládán v širokém smyslu tak, že se vztahuje na veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází, a tedy na jakýkoliv přenos nebo další přenos díla pro veřejnost po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. prosince 2006, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 36, jakož i ze dne 13. února 2014, *Svensson* a další, C-466/12, EU:C:2014:76, bod 17 a citovaná judikatura).
- 50 V bodě 25 odůvodnění této směrnice je doplněno, že nositelé práv přiznaných touto směrnicí mají výlučné právo na zpřístupňování svých děl veřejnosti prostřednictvím interaktivního přenosu na požádání, přičemž takové přenosy se vyznačují tím, že veřejnost k nim má přístup z místa a v době, které si zvolí.
- 51 V bodě 28 směrnice 2001/29, který se týká práva na rozšiřování, je kromě toho uvedeno, že toto právo zahrnuje výlučné právo na kontrolu „distribuce díla, které je součástí hmotného předmětu“, a v bodě 29 této směrnice, který se také týká práva na rozšiřování, je uvedeno, že otázka vyčerpání nevystává v případě služeb, a zejména v případě služeb on-line, a je zde upřesněno, že na rozdíl od CD-ROM nebo CD-I, kde je duševní vlastnictví součástí nosiče, který je zbožím, je ve skutečnosti každá on-line služba úkonem, který by měl podléhat schválení, pokud tak autorské právo nebo právo s ním související stanoví.

- 52 Začtvrté výklad práva na rozšiřování uvedeného v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 v tom smyslu, že se toto právo vztahuje pouze na rozšiřování děl, která jsou součástí hmotného nosiče, plyne i z čl. 4 odst. 2 této směrnice týkajícího se vyčerpání tohoto práva, jak jej vykládá Soudní dvůr, který rozhodl, že unijní normotvůrce na základě toho, že v bodě 28 odůvodnění uvedené směrnice použil výrazy „hmotný předmět“ a „tento předmět“, hodlal poskytnout autorům kontrolu nad prvním uvedením na trh v Unii pro každý hmotný předmět, jehož součástí je jejich duševní tvorba (rozsudek ze dne 22. ledna 2015, Art & Allposters International, C-419/13, EU:C:2015:27, bod 37).
- 53 Je pravda, že – jak to uvedl předkládající soud – Soudní dvůr v souvislosti s vyčerpáním práva na rozšiřování rozmnoženin počítačových programů uvedeným v čl. 4 odst. 2 směrnice 2009/24 rozhodl, že z tohoto ustanovení nevyplývá, že by toto vyčerpání bylo omezeno na rozmnoženiny počítačových programů, které jsou součástí hmotného nosiče, ale že je naopak třeba mít za to, že uvedené ustanovení tím, že bez dalšího upřesnění hovoří o „prodeji rozmnoženiny počítačového programu“, nijak nerozlišuje v závislosti na tom, zda má dotčená rozmnoženina hmotnou či nehmotnou formu (rozsudek ze dne 3. července 2012, UsedSoft, C-128/11, EU:C:2012:407, bod 55).
- 54 Jak ovšem správně uvedl předkládající soud a jak to zdůraznil generální advokát v bodě 67 svého stanoviska, elektronická kniha není počítačový program, takže uplatnění zvláštních ustanovení směrnice 2009/24 zde není na místě.
- 55 Jak v tomto ohledu Soudní dvůr výslovně uvedl v bodech 51 a 56 rozsudku ze dne 3. července 2012, UsedSoft (C-128/11, EU:C:2012:407), směrnice 2009/24, která se týká konkrétně ochrany počítačových programů, představuje ve vztahu ke směrnici 2001/29 *lex specialis*. Z relevantních ustanovení směrnice 2009/24 přitom jasně vyplývá vůle unijního normotvůrce nahlížet pro účely ochrany stanovené uvedenou směrnicí na hmotné i nehmotné rozmnoženiny takových počítačových programů jako na rovnocenné, takže vyčerpání práva na rozšiřování stanovené v čl. 4 odst. 2 směrnice 2009/24 se týká všech těchto rozmnoženin (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 2012, UsedSoft, C-128/11, EU:C:2012:407, body 58 a 59).
- 56 Při přijímání směrnice 2001/29 naproti tomu postavení hmotných a nehmotných rozmnoženin chráněných děl na roveň pro účely relevantních ustanovení této směrnice unijní normotvůrce v úmyslu neměl. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 42 tohoto rozsudku, z přípravných prací na této směrnici vyplývá, že bylo zamýšleno jednoznačně odlišit elektronické rozšiřování chráněného obsahu od jeho rozšiřování hmotného.
- 57 Soudní dvůr dále v bodě 61 rozsudku ze dne 3. července 2012, UsedSoft (C-128/11, EU:C:2012:407), uvedl, že prodej počítačového programu na hmotném nosiči a prodej počítačového programu stažením z internetu jsou z hospodářského hlediska podobné, přičemž způsob předání on-line je funkčním ekvivalentem předání na hmotném nosiči, takže výklad čl. 4 odst. 2 směrnice 2009/24 ve světle zásady rovného zacházení odůvodňuje, aby bylo k těmto dvěma způsobům předání přístupováno srovnatelným způsobem.
- 58 Poskytnutí knihy na hmotném nosiči a poskytnutí elektronické knihy ovšem za rovnocenné z hospodářského ani funkčního hlediska považovat nelze. Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 89 svého stanoviska, digitální rozmnoženiny bez hmotné podstaty se na rozdíl od knih na hmotném nosiči užíváním neopotřebovávají, takže použité rozmnoženiny představují dokonalé substituty nových rozmnoženin. Směna takových rozmnoženin kromě toho nevyžaduje dodatečné úsilí ani náklady, takže hrozí, že paralelním trhem s použitými předměty bude dotčen zájem nositelů autorských práv obdržet odpovídající odměnu za svá díla mnohem výrazněji než trhem s použitými hmotnými předměty, a to v rozporu s cílem připomenutým v bodě 48 tohoto rozsudku.
- 59 I kdyby měla být elektronická kniha považována za komplexní předmět (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2014, Nintendo a další, C-355/12, EU:C:2014:25, bod 23), který zahrnuje jak chráněné dílo, tak počítačový program, který může být chráněn podle směrnice 2009/24, bylo by třeba

konstatovat, že takový program má ve vztahu k dílu obsaženému v takové knize pouze doplňkovou povahu. Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 67 svého stanoviska, elektronická kniha je chráněna kvůli svému obsahu, který je tedy nutno považovat za její stěžejní aspekt, takže na základě okolnosti, že součástí elektronické knihy může být počítačový program, který umožňuje její četbu, nelze taková zvláštní ustanovení uplatnit.

- 60 Předkládající soud dále uvedl, že poskytnutí elektronické knihy za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, nesplňuje podmínky vymezené Soudním dvorem, které jsou nezbytné k tomu, aby mohlo být kvalifikováno jako sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29. Zmíněný soud zejména uvedl, že pokud v nabídce prodeje elektronické knihy na platformě čtenářského klubu není sdělen samotný obsah chráněného díla, nemůže se jednat o sdělování. V daném případě se dále nevyskytuje veřejnost, jelikož elektronická kniha je zpřístupňována pouze jednomu členovi čtenářského klubu.
- 61 Z článku 3 odst. 1 směrnice 2001/29 v tomto ohledu vyplývá, že pojem „sdělování veřejnosti“ zahrnuje dva kumulativní prvky, a sice sdělování díla a sdělování tohoto díla veřejnosti (rozsudek ze dne 14. června 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 24 a citovaná judikatura).
- 62 Pokud jde zaprvé o otázku, zda takové poskytování elektronické knihy, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, představuje sdělování ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je třeba poznamenat – jak to bylo připomenuto v bodě 49 tohoto rozsudku – že se pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu posledně uvedeného ustanovení vztahuje na jakýkoli přenos nebo další přenos díla po drátě nebo bezdrátově pro veřejnost nepřítomnou v místě, ze kterého sdělování vychází.
- 63 Co se kromě týče pojmu „zpřístupnění veřejnosti“ ve smyslu téhož ustanovení, který je součástí širšího pojmu „sdělování veřejnosti“, Soudní dvůr rozhodl, že má-li být úkon kvalifikován jako zpřístupnění veřejnosti, musí současně splňovat obě podmínky uvedené v tomto ustanovení, tedy umožnit dotyčné veřejnosti přístup k dotčenému chráněnému dílu z místa i v době, které si každý jednotlivec zvolí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 2015, C More Entertainment, C-279/13, EU:C:2015:199, body 24 a 25), přičemž není rozhodující, zda osoby, které tuto veřejnost tvoří, této možnosti využijí či nikoliv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 31 a citovaná judikatura).
- 64 Pokud jde konkrétně o zpřístupnění díla nebo předmětu ochrany veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí, z důvodové zprávy k návrhu směrnice vyplývá, že „rozhodujícím úkonem je úkon, který spočívá ve zpřístupnění díla veřejnosti, a tedy v jeho nabídce na stránkách přístupných veřejnosti, a který předchází fázi skutečného přenosu na požádání“, a že „není rozhodné, zda určitá osoba toto dílo skutečně získala“.
- 65 V projednávaném případě je nesporné, že společnost Tom Kabinet zpřístupňuje dotčená díla každé osobě, která se zaregistruje na internetových stránkách čtenářského klubu, s tím, že má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí, takže poskytování takové služby je nutno považovat za sdělování díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, přičemž není nutné, aby uvedená osoba této možnosti využila a skutečně elektronickou knihu z těchto internetových stránek získala.
- 66 Zadruhé, mají-li chráněná díla spadat pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu tohoto ustanovení, musí být skutečně sdělována veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 40 a citovaná judikatura), přičemž uvedené sdělování se týká blíže neurčeného počtu potenciálních adresátů (rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 37 a citovaná judikatura).

- 67 Z důvodové zprávy k návrhu směrnice přitom rovněž vyplývá – jak to bylo připomenuto v bodě 44 tohoto rozsudku – že právo na sdělování veřejnosti je relevantní i tehdy, pokud několik nepropojených osob, které jsou členy veřejnosti, může mít z různých míst a v různém čase individuální přístup k dílu dostupnému pro veřejnost na internetových stránkách, a že se veřejnost skládá z jednotlivých členů.
- 68 Soudní dvůr již v tomto ohledu uvedl, že pojem „veřejnost“ zahrnuje určitý minimální práh, což z tohoto pojmu vylučuje příliš malou skupinu dotčených osob, a že je třeba přihlídnout ke kumulativním účinkům vyplývajícím z toho, že chráněné dílo je prostřednictvím stažení zpřístupněno potenciálním adresátům. Je tedy třeba zohlednit zejména počet osob, které mají přístup k témuž dílu souběžně, a také skutečnost, kolik z těchto osob k němu má přístup postupně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 41 a citovaná judikatura).
- 69 S ohledem na okolnost – na kterou bylo poukázáno v bodě 65 tohoto rozsudku – že se členem čtenářského klubu může stát každá osoba, která o to má zájem, jakož i s ohledem na to, že v rámci platformy tohoto klubu neexistuje technické opatření, které by zajišťovalo, že v době, kdy má určitý uživatel díla k tomu dílu skutečný přístup, může být stažena pouze jedna rozmnoženina tohoto díla, a že po uplynutí této doby již tento uživatel staženou rozmnoženinu nemůže používat (obdobně viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Vereniging Openbare Bibliotheken, C-174/15, EU:C:2016:856), je třeba konstatovat, že počet osob, které mají k témuž dílu prostřednictvím této platformy souběžně nebo postupně přístup, je značný. S výhradou ověření předkládajícím soudem, který zohlední všechny relevantní okolnosti, je tedy dotčené dílo nutno považovat za dílo sdělené veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.
- 70 Soudní dvůr konečně rozhodl, že aby mohlo být sdělování chráněného díla kvalifikováno jako sdělování veřejnosti, musí být sděleno specifickou technologií odlišnou od technologií, které byly dosud používány, nebo nové veřejnosti, tj. veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udělení svolení k prvotnímu sdělení jejich díla veřejnosti (rozsudek ze dne 14. června 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 28 a citovaná judikatura).
- 71 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě je spolu se zpřístupněním elektronické knihy zpravidla – jak to uvedla sdružení NUV a GAU – poskytnuta uživatelská licence, která uživatele, jenž si dotčenou elektronickou knihu stáhl, opravňuje pouze k četbě této knihy na jeho vlastním zařízení, je třeba konstatovat, že takové sdělování, jaké provádí společnost Tom Kabinet, je činěno ve vztahu k veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz, tj. ve vztahu k nové veřejnosti ve smyslu judikatury citované v předchozím bodě tohoto rozsudku.
- 72 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že poskytnutí elektronické knihy k trvalému užívání prostřednictvím stažení spadá pod pojem „sdělování veřejnosti“ a konkrétně pod pojem „zpřístupnění [...] děl [autorů] veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.

Ke druhé až čtvrté otázce

- 73 S ohledem na odpověď na první otázku není namístě odpovídat na druhou až čtvrtou otázku.

K nákladům řízení

- 74 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Poskytnutí elektronické knihy k trvalému užívání prostřednictvím stažení spadá pod pojem „sdělování veřejnosti“ a konkrétně pod pojem „zpřístupnění [...] děl [autorů] veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivce ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

Podpisy.